

Налитаха предъ фронта, надничаха по фланговетъ, мъркаха се дори задъ тила, бързо се появяваха и още по-бързо изчезваха. Тия таинствени конници препускаха навсѣкжде около бригадата, сякашъ я оплитаха въ нѣкаква мрежа, невидима и опасна. Майоръ Крачунеско за първи пжтъ презъ тоя походъ се смути.

Конната дивизия настѣпваше. Както древнитѣ армии имаха следъ себе си тежко въоръжени хоплити, така и тя имаше своя стабиленъ центъръ: това бѣха спешенитѣ ескадрони, картечнитѣ взводове, колоездачнитѣ роти, коннитѣ батареи и малки пехотни отдѣления. Боятъ се започна отъ тѣхъ — стремителна атака, въ която се чувствувахе вещината на стари майстори. Запѣха картечниците, зареваха тежкитѣ басове на топоветѣ. Ромънскитѣ линии не удържаха. Авангардътъ трѣбваше да се оттегли правилно и спокойно на по-задни позиции. Всичко това, мислѣше си майоръ Крачунеско, уставътъ предвижда и допуска.

Но тукъ стана нѣщо неочаквано и страшно.

Ескадронитѣ, които до сега се притаяваха и подобно на хищници дебнѣха жертвата си, нахвърлиха се върху нея. Деньтъ бѣше много тихъ и ясенъ, небето — безоблачно и свѣтло. Но сѣщинска буря се носѣше низко по земята. Високи облаци отъ прахъ, които се мѣстѣха като грамадни смерчове, глухъ тънтежъ отъ